

Micki w nalěću

Šoćić swójba so na rjanym nalětnim dnju wuchodźuje. Swójba – to su nan, mać, džesaćlětna Milenka a pječlětny Pětrk. Dokelž ma Pětrk swojeho psyčka Mopija rady, bjerje sej jeho stajnje sobu na wuchodźowanje. Pětrk nawučí Mopija wšelake skakanske dresury. To so wězo woběmaj lubi. Mać, nan a Milenka přirodu kedźbliwje wobkedźbują. Na kerčinje su hižo přenje micki. Mać so wjeseli a praji: „Hdyž stónčne pruhi dale tak derje z nami měnja, tež micki bórže wjetše a móškojte narostu.“ Milenka so dopomni, što je wučerka w šuli powědała: „Micki mjenujemy botminu. Wona je přenja pica za pčotki.“

Małemu Pětrkej pak nochce z hłowy, zo budu micki bórže wjetše. Wšako hižo dołho přećela za Mopija pyta. „Tajka šikwana mała micka, to by tola něšto za mojeho psyčka było“, sej wón myslí.

Nawječor jědže swójba wowku wopytać. Su husto pola njeje, dokelž so jej hewak wostudźi. „Chcetaj něšto šikwaneho widžeć, Milenka a Pětrje?“, so wowka praša. „Haj, rady!“, džěsći wołatej. „Maš młode jehnjatka?“ „Ně, ně, tak daloko hišće njeje!“, wowka so smějo zawoła a šibale doda:

„Pójtaj sobu do bróžnje.“ Pětrk je přeni w bróžni. Tam słyši někajke mjawčenje. Wowka dowjedže džěsći k hnězdu. A što tam wuhladatej? Tři młode kóčki! „Och, te su šikwane, wowka!“, Pětrk zawoła. „Směm sej ja tu čornu sobu wzać?“

„To njeje hišće móžno, Pětrko“, praji wowka. „Micki trjebaja najprjedy jónu dosć mloka wot maćerje, zo bychu rostli“, Milenka mudruje. „Hdyž su wjetše, směš sej jednu wupytać“, slubi wowka.

W nocy myslí Pětrk stajnje na micki a přemysluje: „Hač ma wowka te micki ze štoma, hdžež su při rjanym stóncu wulke narostli? Hnydom jutře wowku zaso wopytam a so ju woprašam“, sej Pětrk předewza a wusnje. Cyłu nóc soni wón wo mickach na štomje a w bróžni.

1. Štó słyša do Šoćić swójby?
2. Što su micki?
3. Za koho su „micki“ přenja pica?
4. Što přeje sej Pětr za psa?
5. Čehodla njedóstanje Pětr čornu micku wot wowki sobu domoj?
6. Što sej Pětr myslí, zwotkel wowka micki ma?
7. Wo čim Pětr cyłu nóc soni?